

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

ПЪТЕВОДИТЕЛ
за посветени

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

СЪДЪРЖАНИЕ

Татко мой (новела за Бела и Зейдист)	9
Досиетата на Братството	101
Негово кралско височество Рот, син на Рот	101
Рейдж, син на Торчър	123
Зейдист, син на Агъни	145
Дистройър, потомък на Рот, син на Рот	166
Вишгъс, син на Блъдлетър	193
Фюри, син на Агъни	214
Съвети към начинаещи писатели	239
Представяне на поредицата	252
Изрязани сцени	289
Просто за развлечение – избрани откъси	322
Братята във форума	363
„Късчета живот“ – кратки истории	435
Киновечер	435
Рот и ножът за отваряне на писма	437
В природата на Фюри	449
Интервюто, което никога не се състоя	452
Въпроси и отговори с Дж. Р. Уорд	465
Хронология на „Братството на черния кинжал“	473
Азбуката на Древния език	475
Братята интервюират Дж. Р. Уорд	476
In memoriam	488

ТАТКО МОЙ

❖ 1 ❖

— БЕЛА ИЗГЛЕЖДА ДОБРЕ.
В кухнята на Братството, Зейдист взе нож от барплота, стисна една маруля и започна да забива острието в нея на интервали от около два сантиметра.

— Така е.

Той харесваше доктор Джейн. По дяволите — беше ѝ дължник. Ала въпреки това трябваше да положи усилие да не забрави добрите обноски — би било адски просташко да среже жената, която не само бе шелан на неговия брат Вишъс, но и благодарение на която любовта на живота му не бе издъхнала на родилната маса от загуба на кръв.

— Възстанови се чудесно през последните два месеца. — Доктор Джейн го наблюдаваше от масата насреща му, а лекарската ѝ чанта, като на доктор Маркър Уелби от телевизионния сериал, почиваше до прозирната ѝ ръка. — А Нала укрепва с всеки изминал ден. Невероятно, малките на вампирите растат толкова по-бързо от човешките бебета. Когнитивното ѝ развитие е сравнимо с това на деветмесечно бебе.

— И двете се справят отлично.

Той продължи да разрязва марулята, ръката му отново и отново се спускаше надолу и потъваше дълбоко в нея. От другата страна на ножа, листата се дупеха като къдрави, зелени ленти, сякаш приветстваха освобождението си.

— А как се чувстваш ти като баща...

— По дяволите!

Зи изпусна ножа и като изруга, вдигна ръката, с която държеше марулята, към лицето си. Порязването беше дълбоко, чак до костта; алена кръв бързо изпълни раната и потече по кожата му.

Доктор Джейн се приближи.

— Добре, да отидем на мивката.

Трябва да ѝ се признае, че нито го докосна по ръката, нито го побутна по рамото, за да го накара да отиде на мивката – просто застана до него и посочи умивалника.

Зейдист все още не обичаше да го докосва друг, освен Бела, макар да бе постигнал известен напредък. Сега вече, ако допирът е неочакван, първосигналната му реакция не бе да посегне към скритото си оръжие или пък да цапардоса онзи, който не се бе научил да си държи ръцете на мястото им.

Когато стигнаха до умивалника, доктор Джейн отвъртя кранчето и топлата струя потече в порцелановата мивка.

– Под нея – нареди тя.

Зи протегна ръка и потопи палеца си в горещата вода. Порязаното пареше дяволски, но той дори не трепна.

– Нека да отгатна. Бела те е помолила да говориш с мен.

– Не.

Той я стрелна с поглед, но доктор Джейн поклати глава.

– Просто прегледах и нея, и бебето. Това е всичко.

– Хубаво. Защото аз съм добре.

– Знаех си, че ще го кажеш – доктор Джейн скръсти ръце пред гърдите си и прикова в него такъв поглед, че на Зи му се дося да издигне тухлена стена между двамата. Нямаше никакво значение дали тялото ѝ бе плътно или полупрозрачно, както в момента – да попаднеш под изпитателния ѝ поглед бе като да те ударят с парен чук. Нищо чудно, че двамата с Ви се разбираха толкова добре.

– Тя все пак спомена, че отказваш да пиеш от нея.

Зи сви рамене.

– Нала повече от мен се нуждае от онова, което тялото на Бела може да ѝ даде.

– Само дете изобщо не е нужно да се избира между едното и другото. Бела е млада и здрава и има здравословен апетит. А и ти ѝ даваш да пие от теб.

– Разбира се. Всичко е за нея. За нея и за бебето.

Последва дълго мълчание. А после:

– Може би ще искаш да поговориш с Мери?

– За какво? – Зи спря водата и изтръска длан над умивалника. – Само защото уважавам нуждите на своята шелан, смяташ, че се нуждае от психотерапевт? Дяволите да го вземат!

Той рязко откъсна парче хартия от рулото, закачено под шкафове на стената, и подсуши ръката си.

– За кого е салатата, Зи? – попита Джейн.

– Какво?

– Салатата. За кого е?

Зи издърпа кошчето за боклук и метна хартията в него.

– Бела. За Бела е. Виж, не се засягай, но...

– А ти кога се храни за последно?

Зи вдигна ръце, сякаш искаше да каже: „В името на всичко свято – престани най-сетне!“

– Достатъчно. Знам, че имаш добри намерения, но аз лесно се паля, а последното, от което и двамата се нуждаем, е Вишъс да ми се нахвърли, задето съм ти се озъбил. Разбирам какво се опитваш да...

– Виж си ръката.

Зи погледна надолу. От възглавничката на палеца му бликаше кръв и се стичаше по ръката му. Ако не носеше тениска с къс ръкав, в сгъвката на лакътя му вече щеше да се е образувало малко езерце, ала вместо това гадното нещо капеше по теракотения под.

Гласът на доктор Джейн беше дразнещо спокоен, логиката ѝ – обидно непоклатима.

– Имаш опасна работа, в която трябва да можеш да разчиташ на тялото си, ако ти е мил живота. Не искаш да поговориш с Мери? Много добре. Ала трябва да направиш някои компромиси по отношение на физическото си състояние. Досега раната ти трябваше да се е затворила, а ето че все още кърви и бас държа, че ще продължи така поне още час. – Тя поклати глава. – Ето какво ти предлагам. Рот ме назначи за лекар на Братството. Ако продължиш да занемаряваш храненето и спането си, по начин, който ти пречи да си вършиш работата, ще ти забраня да излизаш на дежурства.

Зи се загледа в лъскавите, червени капчици, които се процеждаха от раната. Струйката се стичаше над черната татуировка на кръвен роб, изрисувана около китката му преди близо двеста години. Същата опасваше и китката на другата му ръка, както и врата му.

Той се пресегна и откъсна още едно парче хартия. Да избърше кръвта беше лесно, ала нищо не можеше да изтрие онова, с което онази извратена кучка, Господарката му, го беше белязала. Мастилото се бе запечатало в плътта му, поставено там, за да се знае, че той е вещ, чието предназначение е да бъде използвана, а не личност, родена, за да живее.

Без сам да знае защо, неволно се замисли за бебешката кожа на Нала, така невероятно гладка и съвършена.

Всички коментираха колко е гладка. Бела. Братята. Всички шелани в къщата. Това бе едно от първите неща, които споменаваха, щом я вземеха на ръце. Това, и как била като пухена възглавничка – сякаш направена само за гушкане.

– Някога опитвал ли си се да ги махнеш? – меко попита доктор Джейн.

– Не могат да бъдат премахнати – рязко отвърна Зи и отпусна ръка. – В мастилото има сол. Вечни са.

– Но опитвал ли си някога? В наши дни има лазери, които...

– По-добре да се погрижа за това порязване, за да си довърша работата. – Той откъсна още една хартиена кърпа. – Ще ми трябва малко бинт и лепенка...

– В чантата ми има. – Джейн понечи да отиде до масата. – Имам всичко...

– Не, благодаря, сам ще се оправя.

Доктор Джейн прикова ясните си очи в него.

– Не ме интересува колко си независим. Глупост обаче нямам намерение да търпя. Ясна ли съм? Онази пейка ей там те чака.

Ако пред него беше един от братята, Зи щеше да оголи вампирските си зъби и да изръмжи. Ала не можеше да го стори с доктор Джейн. И то не само защото беше жена. Работата беше там, че нямаше причина да я напада. Тя просто даваше едно обективно, медицинско мнение.

– Ясна ли съм? – повтори тя, без изобщо да се смушава от несъмнено свирепия му вид.

– Да, както кажеш.

– Много добре.

– Освен това той има кошмари... Господи, тези кошмари.

Бела се наведе и пхна мръсната пелена в кошчето. Докато се изправяше, извади нов памперс изпод тоалетната масичка, както и бебешките кърпички и пудра. След това улови глезените на Нала с една ръка, повдигна мъничкото дупенце на дъщеря си, забърса го с едно бързо движение, поръси малко пудра и ѝ сложи чистата пелена.

От другия край на детската стая долетя тихият глас на Фюри:

– Кошмари, в които отново е кръвен роб?

– Няма какво друго да е. – Бела пусна чистото дупенце на Нала и залепи пелената от двете страни. – Защото отказва да говори за тях.

– Храни ли се? Пие ли от теб?

Бела поклати глава, докато закопчаваше бодито на Нала. То беше пастеленорозово, с апликация на бял череп и две кръстосани кости.

– Почти не яде, а кръв изобщо не пие. Сякаш... И аз не знам, в деня, в който Нала се роди, Зи изглеждаше така смаян, и съпричастен, и щастлив. А след това сякаш нещо в него изключи и той се затвори в себе си. Почти толкова зле е, колкото в началото. – Тя се загледа в Нала, която си играеше с апликацията върху малките си гърдички. – Съжалявам, че те помолих да дойдеш... Просто не знам какво друго да сторя.

– Радвам се, че го направи. Нали знаеш, че винаги можете да разчитате на мен, и двамата.

Облегнала Нала на рамото си, Бела се обърна. Фюри се бе подпрял на кремовата стена на детската стая и масивното му тяло закриваше част от украсата от ръчно изрисувани зайчета, катерички и еленчета.

– Не искам да те поставям в неловко положение. Нито да те откъсвам от Кормия, без да е необходимо.

– Не си го направила – Фюри поклати глава и многоцветната му коса проблесна на светлината. – Ако съм мълчалив, то е защото се опитвам да реша как е най-добре да постъпя. Да говоря с него невинаги е най-добрият подход.

– Така е. Обаче на мен взеха да ми се изчерпват както идеите, така и търпението.

Бела отиде и седна в люлеещия се стол, намествайки Нала в ръцете си. Искрящите жълти очи на дъщеря ѝ се взираха в нея от ангелското ѝ лице и в тях се четеше разпознаване. Тя отлично знаеше кой бе с нея... и кой отсъстваше. Това осъзнаване се бе появило преди около седмица. И бе променило всичко.

– Той отказва да я вземе на ръце, Фюри. Не иска дори да я вдигне.

– Сериозно ли говориш?

Сълзите на Бела караха лицето на Нала да изглежда като набраздено пред очите ѝ.

– По дяволите, кога ще си отиде тази следродилна депресия. Разциврям се за щяло и нещяло.

– Чакай малко! Нито веднъж ли? Не я е взимал от кошчето ѝ, нито...

– Отказва да я докосне. По дяволите, подай ми една шибана кърпичка!

Когато кутията с кърпичките ѝ бе подадена, Бела рязко издърпа една и я притисна към очите си.

– Не съм на себе си. Единственото, за което мога да мисля, е как Нала прекарва целия си живот, недоумявайки защо баща ѝ не я обича. – От очите ѝ отново бликнаха сълзи и тя изруга тихичко. – О, това започва да става абсурдно!

– Изобщо не е абсурдно – каза Фюри. – Ни най-малко.

Той коленичи, придържайки кутията с кърпички така, че да ѝ е подръка. Колкото и да бе нелепо, Бела забеляза, че върху кутията бе нарисувана алея с разлистени дървета и прекрасен черен път, който се губеше в далечината. От двете страни, храсти, отрупани с пурпурни цветове, караха дърветата да изглеждат така, сякаш бяха облечени с тюлени полички.

Бела си представи как поема по черния път... и той я отвежда на място, където всичко бе много по-хубаво, отколкото тук.

Взе си още една кърпичка.

– Работата е там, че самата аз израснах без баща, но поне имах Ривендж. Не мога да си представя какво е баща ти да е жив, ала всъщност да е мъртъв за теб. – Нала изгука и като се прозя широко, изсумтя и разгърка личице с юмрук. – Погледни я. Толкова е невинна. И така добре отвърща на всяка проява на обич... искам да кажа... О, за бога, май ще трябва да си купя акции в някой завод за носни кърпички.

И с отвращение си взе още една салфетка. За да не гледа Фюри, докато бърше сълзите си, тя огледа жизнерадостната стая, която преди раждането на Нала беше дрешник. Сега всичко в нея беше пригодено за малката – люлеещият се стол от борово дърво, който Фриц лично бе изработил, заедно с тоалетна масичка в същия стил, легълцето, което все още бе окичено с многоцветни панделки.

Почувства се още по-зле, когато погледът ѝ се спря върху библиотечката с всичките големи книги в нея. Тя и останалите братя четяха на Нала, те бяха тези, които я вземаха в скута си, разгръщаха лъскави корици и изричаха римуващи се думи.

Никога баща ѝ, въпреки че се бе научил да чете преди близо година.

– Никога не я нарича своя дъщеря. Винаги казва „твоята“. За него тя е моя, не наша.

Фюри издаде отвратен звук.

– За твое сведение, в момента се боря с желанието да му дръпна един хубав бой.

– Вината не е негова. Искам да кажа, след всичко, което е преживял... предполагам, че би трябвало да го очаквам – тя се прокашля. – Искам да кажа, че бременността не беше планирана и се питам... може би съжалява, че се е родила и таи негодувание към нея.

– Ти си чудото на неговия живот. Знаеш, че е така.

Бела си взе още кърпички и поклати глава.

– Ала вече не съм сама. И няма да я отгледам тук, ако той не е в състояние да приеме факта, че вече сме две... Ще го напусна.

– Чакай малко, според мен избързваш...

– Тя започва да разпознава хората около себе си, Фюри. Започва да разбира, когато я отблъскват. Той имаше три месеца, за да свикне с мисълта за нея, ала вместо да се подобрява, с течение на времето става още по-зле.

Фюри изруга. Бела вдигна очи и срещна искрящия, жълт поглед на близнака на своя хелрен. Господи, същият лимоненожълт цвят блестеше и върху личицето на дъщеря ѝ, така че просто бе невъзможно да погледне Нала и да не си помисли за баща ѝ. И въпреки това...

– Сериозно – каза тя, – какво ли ще бъде след една година? Няма нищо по-самотно от това да спиш до някой, който ти липсва така, сякаш си е отишъл. Или да имаш такъв баща.

Нала протегна пухкава ръчичка и сграбчи една носна кърпичка.

– Не знаех, че си тук.

Бела рязко погледна към вратата. Зейдист стоеше на прага, понесъл салата и кана с лимонада. Лявата му ръка беше превързана, а по лицето му ясно личеше, че няма никакво желание да го разпитват.

Както се бе изправил в целия си ръст на прага на детската стая, той бе точно онзи вампир, в когото Бела се бе влюбила и за когото се бе омъжила – огромен мъж със съвсем късо подстригана коса, белег, който разсичаше лицето му, робски окови, татуирани около китките и врата му, и пиърсинги на зърната на гърдите, които прозираха под тясната черна тениска.

Бела се замисли за първия път, когато го видя, докато налагаше една боксова круша в тренировъчната зала. Краката му бяха невероятно бързи, а юмручните му удари се сипеха толкова светкавично, запращайки крушата далеч напред, че очите не смогваха да ги проследят. А после, без да спира и за миг, бе извадил черна кама от канията, препасана през гърдите му, и бе забил острието ѝ дълбоко в кожената плът на крушата, така че пълнежът ѝ се бе посипал по пода като вътрешностите на някой лесър.

Ала по-късно Бела бе открила, че той не е само свиреп воин. Ръцете му криеха и огромна нежност. А обезобразеното му лице, с разкривената горна устна, ѝ се бе усмихвало и гледало с такава любов.

– Дойдох да се видя с Рот – каза Фюри и се изправи.

Погледът на Зи се спря върху кутията със салфетки, която близъкът му държеше, а после се премести върху топката смачкани кърпички в ръката на Бела.

– Така ли?

Той прекрачи прага и постави подноса върху скрина, където държаха дрешките на Нала, без нито за миг да погледне дъщеря си. Тя обаче веднага разбра, че баща ѝ е в стаята – завъртя глава към него и протегна ръчички, а във все още нефокусирания ѝ поглед се четеше молба.

Зи излезе обратно в коридора.

– Пожелавам ти приятна среща. Аз отивам на лов за лесъри.

– Ще те изпратя до вратата – каза Фюри.

– Нямам време. До после. – Очите на Зи и Бела се срещнаха за миг. – Обичам те.

Бела притисна детето до сърцето си.

– И аз те обичам. Пази се.

Зи кимна и тръгна.

❖ 2 ❖

Зейдист се събуди, обзет от паника. Опита се да успокои дишането си и да разбере къде се намира, ала очите не му помогнаха особено. Всичко тънеше в мрак... обгръщаше го плътна, студена тъмнина и колкото и да напрягаше очи, не

можеше да види абсолютно нищо. Възможно бе да се намира в спалня, насред някое поле... или в килия.

Беше се събуждал по този начин безброй пъти. В продължение на цял век, прекаран като кръвен роб, Зейдист се бе будил, ослепял от ужас, чудейки се какво ли ще трябва да понесе и от чия ръка. А след като си бе възвърнал свободата? Кошмарите му причиняваха съвсем същото.

И в двата случая паниката беше безполезна. Докато беше собственост на Господарката, да се тревожи за това кой, какво и къде, не му помагаше с нищо. Малтретирането беше неизбежно, независимо дали лежеше върху масата по гръб или по очи – използваша го, докато тя и нейните придружители не бъдеха задоволени, след което го оставяха да лежи унижен и лепкав, сам в своя затвор.

Ами сега, с кошмарите? Да се буди, обзет от същата паника, в чийто плен беше и като роб, само подсилваше миналите ужаси, които подсъзнанието му упорито изплюваше на повърхността.

Или поне... мислеше си, че сънува.

Сега вече го връхлетя истинска паника, докато се чудеше кой мрак го държи в плен. Дали беше мракът на килията? Или мракът на спалнята, която делеше с Бела? И сам не знаеше. Изглеждаха съвсем еднакви, когато не виждаше абсолютно нищо, а единственото, което чуваше, бяха ударите на сърцето си.

Решение? Трябваше да се опита да размърда ръце и крака. Ако не бяха пристегнати с окови, значи за пореден път бе попаднал в менгемето на собствения си ум, миналото се бе пресегнало през гробищната пръст на спомените и го бе сграбчило в костеливите си ръце. Успееше ли да размърда ръце и крака, усетеше ли чисти чаршафи, всичко щеше да бъде наред.

Така. Да размърда ръце и крака.

Ръце. Крака. Трябваше да ги раздвижи.

Хайде.

О, Господи... проклятие, размърдайте се!

Нито ръцете, нито краката му помръднаха и в парализираната на тялото му истината го проряза като с хищни нокти. Намираще се във влажния мрак на килията, прикован по гръб върху коравата маса с тежки, метални белезници. Много скоро Господарката щеше да дойде със своите любовници и

те щяха да правят с него каквото си поискат, да омърсят кожата му, да осквернят самата му същност.

Той простена, жалостивият звук отекна в гърдите му и се откъсна от устните му, сякаш облекчен да се изплъзне от него. Бела беше сънят, а кошмарът – действителността.

Бела беше само сън...

Откъм скритото стълбище, идващо от спалнята на Господарката, отекнаха стъпки, звукът бързо се усиливаше. А после към тях се присъединиха още.

С животински ужас мускулите му се свиха, вкопчиха се в костите, в отчаян опит да се отскубнат от скверните окови на плътта, която много скоро щеше да бъде докосвана, завладяна, използвана. Пот изби по лицето му, а стомахът му се сви и в него се надигна жлъчка, запроправя си път по хранопровода към устата му...

Някой плачеше.

Не... скимтеше.

Детски плач долетя откъм ъгъла на килията.

Той спря да се съпротивлява, чудейки се – какво ли правеше дете в място като това? Господарката нямаше деца, нито беше забременявала откакто го притежаваше...

Не... чакай малко... той беше довел детето тук. Неговото дете плачеше в ъгъла... и Господарката щеше да го открие. Щеше да го открие и... О, господи.

Вината беше негова. Той беше довел детето тук.

Изведи го оттук. Изведи го...

Зи сви ръце в юмруци, заби лакти в масата и извика на помощ цялата сила, която притежаваше. Сила, която идваше не само от тялото му, а бе родена от самата му воля. С мощен напън той...

...не направи абсолютно нищо. Оковите се впиха в китките и глезените му чак до костта, разкъсаха плътта и кръвта му се смеси с облялата го ледена пот.

Вратата се отвори, бебето продължаваше да плаче, а той не можеше да го спаси. Господарката щеше...

Обля го светлина и най-сетне го изтръгна от съня. Изгърси се от двойното легло, сякаш бе пометен от някой шевролет. Зае бойна поза – ръцете му бяха свити в юмруци пред гърдите, раменете му – изопнати като стоманени въжета, краката – готови за скок.

Съвсем бавно Бела се отдръпна от лампата, която бе запалила, сякаш се боеше да не го стресне.

Зи се огледа наоколо. Както обикновено, нямаше никого, с когото да се бие, но за сметка на това беше успял да събуди всички. В ъгъла Нала плачеше в кошчето си, той бе изкарал акъла на своята шелан. Отново.

Нямаше никаква Господарка. Нямаше ги и нейните приближени. Никаква килия и никакви белезници, приковаващи го към корава маса вместо легло.

Никакво дете, затворено в килията с него.

Бела стана, отиде до кошчето и взе почервенялата, пищяща Нала на ръце. Дъщеря ѝ обаче не искаше да бъде успокоена от нея. Протегнала пухкави ръчички към Зейдист, тя пишеше за баща си, а по личицето ѝ се стичаха сълзи.

Бела почака малко, сякаш се надяваше, че този път ще бъде различно, че той ще дойде при тях, ще вземе в прегръдките си и ще утеши детето, което толкова отчаяно се молеше за него.

Зи заотстъпва, докато раменете му не се опряха в стената, и скръсти ръце пред гърдите си.

Бела се обърна и като зашепна тихичко на дъщеричката си, отиде в детската стая. Вратата се затвори зад гърба ѝ, приглушавайки хленченето на детето.

Зи се плъзна по стената и седна на пода.

– По дяволите!

Потърка късо подстриганата си коса, а после сложи ръце на коленете си. След няколко секунди си даде сметка, че седи точно както някога в килията – облегнал гръб на ъгъла срещу вратата и вдигнал колене пред себе си, а голото му тяло бе разтърсвано от ледени тръпки.

Погледът му се спря върху робските татуировки около китките му. Бяха толкова наситеночерни, толкова плътни, досущ като железните белезници, които някога носеше.

След бог знае колко време вратата на детската стая се отвори и Бела се върна с детето. Нала отново бе заспала, ала Бела я постави в кошчето толкова внимателно, сякаш държеше бомба, която всеки момент можеше да избухне.

– Съжалявам – тихо каза Зи, потърквайки китките си.

Бела си наметна халат и отиде до вратата, отвеждаща в коридора. С ръка върху бравата, тя се обърна и го погледна, а очите ѝ бяха хладни.

– Вече не мога да кажа, че всичко е наред.
 – Наистина съжالياвам за сънищата...
 – Говоря за Нала. Не мога да кажа, че да я отбягваш по този начин е в реда на нещата... че вярвам, че всичко ще се оправи и ще проявя търпение. Истината е, че тя е толкова твоє дете, колкото и мое и сърцето ми се къса, когато виждам как се отдръпваш от нея. Знам какво си преживял и не искам да бъда безсърдечна, но... сега за мен всичко е различно. Трябва да мисля какво е добро за нея. А баща, който отказва да я докосне, определено не е нещо добро.

Зи разтвори юмруци и се взря в дланите си, опитвайки се да си представи как взема малката на ръце. Татуираните белезници му се сториха толкова огромни. Огромни... и заразни.

Точната дума не беше „отказва“, помисли си той. А „не може“.

Работата беше там, че ако я вземеше на ръце, за да я успокои, ако си играеше с нея и ѝ четеше, би означавало да ѝ бъде баща, а неговата наследственост определено не беше нещо, с което би искал да обремени едно дете. Родната дъщеря на Бела заслужаваше нещо по-добро.

– Трябва да решиш какво искаш – каза Бела. – Ако не можеш да ѝ бъдеш баща, ще те напусна. Знам, че звучи жестоко, но... трябва да мисля за това какво е най-добре за нея. Обичам те и винаги ще те обичам, ала вече не става въпрос за мен.

За миг Зи си помисли, че не е чул добре. Да го напусне?

Бела излезе в коридора със статуите.

– Отивам да си взема нещо за хапване. Не се тревожи за нея, веднага се връщам.

И тя затвори беззвучно вратата след себе си.

Когато два часа по-късно се спусна нощта, безшумното затваряне на вратата все още отекваше в главата на Зи. Застанал пред гардероба си, пълнен с черни тениски, кожени панталони и тежки ботуши, той се опитваше да разгадае себе си, лугайки се из лабиринта на чувствата си.

Естествено, че искаше да преодолее това отвратително отношение към дъщеря си. От само себе си се разбираше.

Ала просто не бе в състояние да го надмогне – онова, което му бяха причинили, може и да бе останало в миналото, ала бе дос-

татъчно да сведе поглед към китките си, за да види, че все още е омърсен от преживяното... а не искаше Нала дори да се доближава до подобна мръсотия. В началото на връзката им с Бела имаше същия проблем и спрямо нея. Вярно, беше успял да го надмогне, ала с Нала положението бе по-сериозно. Той беше физическото доказателство за жестокостта, която съществуваше в света, а не искаше дъщеря му да знае, че на земята има толкова злина, още по-малко пък – да я излага на нейните последствия.

Майната му.

Какво, по дяволите, щеше да прави, когато тя станеше достатъчно голяма, за да го погледне в лицето и да го попита откъде е този белег и как е станал такъв, какъвто бе? Как щеше да постъпи, когато тя поискаше да узнае защо върху кожата му са татуирани белезници? Какво ли щеше да отговори чичо ѝ Фюри, когато Нала го попиташе защо е без един крак?

Зи нахлузи тениска и чифт кожени панталони, после препасаканията през гърдите си и отвори шкафа с pistolетите. Извади два четирийсеткалиброви зигзауера и ги провери набързо. Някога използваше деветмилиметрови pistolети... по дяволите, някога се биеше с голи ръце. Ала откакто Бела бе част от живота му, той бе станал по-предпазлив.

Което, разбира се, беше другата част от проблема. Професията му бе да убива. Такава му беше работата. Нала трябваше да отрасне, тревожейки се за него всяка нощ. Нима би могло да е друго? Бела се тревожеше.

Зи затвори шкафа и го заключи, а след това окачи двата pistolета на кръста си, провери камите и облече коженото си яке.

След това погледна към кошчето, където Нала продължаваше да спи.

Pistolети. Ножове. Метателни звезди. Исусе, детето трябваше да бъде заобиколено от дрънкалки и плюшени мечета.

Всичко се свеждаше до това, че той просто не бе създаден да бъде баща. Ама никак. Биологията обаче му беше отредила тази роля против волята му и сега те всички бяха пленници на неговото минало. И колкото и непосилно да бе дори да си помисли за живот без Бела, просто не виждаше как би могъл да бъде бащата, който Нала заслужаваше.

Неволно се смръщи, представяйки си тържеството, което щеше да бъде организирано в чест на Нала една година след преобразяването ѝ, както повеляваше традицията за всички

жени вампири от глимерата. Също по традиция, дъщерята трябваше да изтанцува първия танц с баща си. Зи съвсем ясно си представи Нала в дълга алена рокля, многоцветната ѝ коса – вдигната високо, с рубинена огърлица около шията... и себе си, с обезобразеното си лице и татуировките на кръвен роб, подаващи се изпод ръкавелите на смокинга му.

Страхотно. Чудесна картинка.

Ругайки, той отиде в банята, където Бела се приготвяше за вечерта. Възнамеряваше да ѝ каже, че излиза, за да довърши започнатото предишната нощ, и че щом приключи, ще се прибере и тогава ще говорят. Ала когато погледна към нея, думите заседнаха в гърлото му.

Обгърнатата в облака пара, останал след като си бе взела душ, Бела тъкмо се бършеше. Косата ѝ бе увита в кърпа, оставяйки изящната ѝ шия непокрита, млечнобелите ѝ рамене потръпваха, докато подсушаваше гърба си с пухкавата хавлия. Гърдите ѝ, полюшващи се лекичко, уловиха погледа на Зи и го накараха да се втвърди.

По дяволите, докато я гледаше, можеше да мисли единствено за секс. Господи, толкова беше красива! Харесваше я, когато се бе закръглила по време на бременността, харесваше я и такава, каквата беше сега. След раждането на Нала тя бе отслабнала много бързо и коремът ѝ отново бе стегнат както преди, хълбоците ѝ също си бяха възвърнали изящните форми. Гърдите ѝ обаче бяха наедрили, зърната им бяха по-наситено розови, хълмчетата им – по-големи.

Пенисът му опъна кожения панталон, като престъпник, напираш да избяга от затвора.

Докато опитваше да се вземе в ръце, Зи си даде сметка, че двамата с Бела не бяха правили секс още отпреди раждането на Нала. Бела беше изкарала тежка бременност, а след това ѝ трябваше време, за да се възстанови, пък и съвсем разбираемо беше погълната от грижите по бебето.

Тя му липсваше. Желаше я. Все още я смяташе за най-забележително сексапилната жена на света.

Бела остави хавлията върху шкафа в банята, застана пред огледалото и се взря в себе си. Направи гримаса и като се приведе напред, докосна скулите, челостта, брадичката си. След това се изправи смръщена, обърна се на една страна и глътна корема си.

Зи се прокашля, за да привлече вниманието ѝ.

– Аз ще тръгвам.

При звука на гласа му Бела трескаво посегна към халата си. Бързо го надяна, завърза колана и вдигна реверите към гърлото си.

– Не знаех, че си тук.

– Ами... – Ерекцията му бързо спадна. – Тук съм.

– Излизаш ли? – попита Бела и свали кърпата от косата си.

Дори не беше чула какво ѝ казва, помисли си Зи.

– Да, излизам. Но както винаги можеш да се свържеш с мен...

– Не се тревожи за нас.

Тя се наведе и започна да подсушава косата си. На Зи му се стори, че крайчето на хавлията плющи оглушително.

Въпреки че стоеше само на три метра от него, не можеше да я достигне. Не можеше да я попита защо се крие от него. Прекалено много се страхуваше да чуе отговора.

– Приятна вечер – дрезгаво каза той; почака мъничко, молейки се тя да го погледне, да му се усмихне, да му прати въздушна целувка, преди да го пусне да отиде да се бие.

– И на теб. – Бела отметна косата си назад и посегна към сешоара. – И се пази.

– Обещавам.

Бела включи сешоара и взе четката за коса, за да изглежда заета, докато Зи се обръщаше и излизаше от банята. Когато бе сигурна, че вече е тръгнал, заряза преструвката, изключи сешоара и го пусна върху мраморния плот.

Сърцето я болеше до пръсване, повдигаше ѝ се и докато се вираше в отражението си, ѝ се прищя да хвърли нещо по огледалото.

Двамата не бяха го правили от... господи, трябва да имаше поне четири-пет месеца, когато бе прокървила за първи път.

Той вече не мислеше за нея по този начин. Не и откакто Нала бе дошла на бял свят. Сякаш раждането ѝ бе изключило тази част от връзката им за него. Сега допирът му беше някак братски – нежен, съчувствен.

Никога – страстен.

В началото Бела си мислеше, че е защото не е така слаба като преди, ала през последните четири седмици тялото ѝ си бе възвърнало някогашната форма.

Или поне тя си мислеше така. Ами ако се заблуждаваше?

Бела развърза халата, разтвори го и като се обърна на една страна, измери корема си с поглед. Докато растеше, по времето когато баща ѝ бе още жив, бяха успели да ѝ втъпят колко е важно за една жена от глимерата да бъде слаба и дори сега, когато него го нямаше, а оттогава бяха изминали толкова много години, строгите предупреждения да не допуска да надебелее, все още не я напускаха.

Бела отново се уви в халата и завърза колана.

Да, тя искаше дъщеря ѝ да има истински баща и това бе най-голямата ѝ грижа, ала и на нея Зи ѝ липсваше.

Беше забременяла толкова бързо, че така и не бяха успели да се насладят на новобрачния период, в който бяха само двамата и се опиваха от близостта си.

Докато вземаше сешоара и отново го включваше, се опита да не брой дните, откакто Зи не я бе докосвал като мъж. Толкова отдавна не бе заравял големите си, топли ръце между чаршафите и не я бе събуждал с целувка по тила и твърда ерекция, притисната в ханша ѝ.

Е, вярно, че и тя самата не бе поемала инициативата. Но не можеше да е сигурна как ще реагира той, а най-малко се нуждаеше да бъде отблъсната, защото вече не го привлича. И без това като майка бе емоционална развалина. Да се провали и като жена бе повече, отколкото би могла да понесе.

Когато косата ѝ изсъхна, тя я среса набързо и отиде да провери какво прави Нала. Докато стоеше до кошчето и гледаше дъщеричката им, просто не можеше да повярва, че се бе стигнало до ултиматуми. От самото начало знаеше, че Зи няма да се съвземе току-така от всичко, на което го бяха подложили, ала нито за миг не ѝ бе минавало през ум, че няма да успеят да се преборят с миналото му.

Бе смятала, че любовта им е способна да се справи с всичко.

Ала може би не беше така.

❖ 3 ❖

КЪЩАТА СЕ ИЗДИГАШЕ ВСТРАНИ ОТ ЧЕРНИЯ ПЪТ И БЕ ОБГРАДЕ-на от избуяли храсталаци и неподдържани дървета с кафяви листа. Самата сграда беше същински миш-маш от най-различ-

ни архитектурни стилове, обединявани единствено от нескосаността, с която се бяха опитали да ги наподобят – покривът беше в стил „Кейп Код“*, ала имаше само един етаж, като фермерска къща; колоните на предната веранда се стараеха да внушат усещане за колониален стил, но за сметка на това бе облицована с пластмаса, като евтина каравана; опитваше се да прилича на замък, ала притежаваше цялото благородство на пробит контейнер за боклук.

А, да, освен това беше боядисана в зелено. *Ярко* зелено.

Най-вероятно беше построена преди двайсетина години от някой градски тип без никакъв вкус, решил да започне живота си наново и да се отдаде на градинарство. Сега обаче цялата къща беше порутена, с изключение на едно-единствено нещо – вратата бе направена от лъскава, чисто новичка неръждаема стомана, подсилена така, както се подсилваха вратите в психиатричните отделения или в затвора.

А прозорците бяха здраво заковани.

Зи приклепна зад изгнилия скелет на спортна кола и зачака облаците да се сгъстят и да закрийт луната, за да може да действа. От другата страна на обраслата в бурени морава и чакълена пътека, Рейдж се бе спотаил зад един дъб – единственото дърво, достатъчно голямо, за да скрие огромния здравеняк.

Братството беше открило това място едва предишната вечер и то съвсем случайно. Зи бе в центъра и патрулираше под мостовете на Колдуел (любимото място на местните наркомани), когато видя двама главорези да изхвърлят човешко тяло в река Хъдсън. Цялата операция бе извършена бързо и професионално – пристигна невзрачен седан, от който слязоха двама мъже с черни суичъри, отидоха до багажника, хванаха тялото за ръцете и краката и го метнаха във водата.

Плис-пляс, нека се поокъпе.

Зи се намираще на около десетина метра надолу по течението, така че когато мъртвецът мина покрай него, носен от водата, можа да види по разкривената му уста, че е човек. По принцип това не би предизвикало абсолютно никаква реакция от страна на Зи – изобщо не го вълнуваше, че някакъв си човек бе свършил като в сцена от „Кръстникът“.

* „Кейп Код“ (водещ наименованието си от полуостров Кейп Код, популярна туристическа дестинация в Щатите) – типичен за Съединените щати архитектурен стил. – Бел. прев.

Ала в този момент вятърът смени посоката си, довявайки сладникав полъх до ноздрите му.

Имаше само две неща, които миришеха по този начин и ходеха на два крака – възрастните жени и враговете на неговата раса. И тъй като се съмняваше, че под качулките на суичърите се криеха две мили старици, решили да пуснат на свобода дремещия у тях Тони Сопрано*, това означаваше, че онези двамата бяха лесъри. От което ситуацията автоматично ставаше от първостепенна важност за Зи.

В този миг, сякаш по поръчка, между двамата убийци избухна кавга. Докато те се разправяха и дори се блъснаха предизвикателно един-два пъти, Зи се материализира до най-близкия до колата им пилон. На регистрационната табелка на шевролета „Импала“ пишеше 818 NPA и вътре нямаше други пътници, били те трупове или не.

Само за миг Зи отново се материализира, този път върху покрива на склада, който се издигаше от едната страна на моста. От този наблюдателен пост той набра номера на Куин и зачака, брулен от поривите на вятъра с опрян до ухото телефон.

Обикновено лесърите не убиваха хора. Първо, защото си беше губене на време – убийството на хора не им печелеше точки пред Омега и второ, защото създаваше ненужни главоболия, ако ги заловяха. При все това, ако някой тип видеше нещо, което не бе предназначено за неговите очи, лесърите без колебание го изпращаха на она свят.

Най-сетне шевролетът излезе изпод моста и като сви вдясно, пое към центъра на града. Зи каза нещо в слушалката и миг покъсно на мястото, от което беше излязъл шевролетът, се появи черен хамър.

Тази нощ Куин и Джон Матю не бяха дежурни и заедно с Блей бяха отишли в „Зироу Сам“, ала тези момчета бяха винаги готови за бой. В мига, в който Зи позвъни, и тримата се втурнаха към чисто новичката кола на Куин, паркирана на една пресечка оттам.

Следвайки указанията на Зи, момчетата настъпиха газта, за да настигнат седана. Докато те го догонваха, Зи се материализираше от покрив на покрив, за да държи под око лесърите, чиято скапана кола се движеше по брега на реката. Кое си беше

* Герой от сериала „Семейство Сопрано“, член на мафиотска организация. – Бел. прев.

чиста проба късмет – ако бяха решили да тръгнат по магистралата, нищо чудно да им се бяха изплъзнали.

Куин си го биваше зад волана и щом се увери, че хамърът е по петите на седана, Зи престана да се прави на Спайдърмен и остави момчетата да си вършат работата. След около петнайсетина километра Рейдж пое преследването със своя понтиак, за да не усетят лесърите, че си имат опашка.

Точно преди изгрев слънце, Рейдж ги бе проследил до това място, ала тъй като съвсем скоро щеше да се зазори, нямаше как да проникнат вътре.

Тази вечер щяха да довършат започнатото. С гръм и трясък.

И виж ти – шевролетът си стоеше паркиран най-чинно пред къщата.

Когато облаците най-сетне си свършиха работата, Зи кимна на Холивуд и те се материализираха от двете страни на входната врата. Заслушаха се и ясно доловиха спорещи гласове – същите, които Зи бе чул предишната нощ край брега на Хъдсън. Очевидно лесърите все още се разбираха като куче и котка.

Три, две... едно...

Рейдж избви вратата с ритник, толкова мощен, че тежкия му ботуш остави вдлъбнатина в метала.

Двамата лесъри в коридора се обърнаха рязко, ала Зи не им остави време да реагират – куршумите на зигзауера ги улучиха в гърдите и ги повалиха.

Рейдж се хвърли напред с ками в ръце, пронизвайки първо единия, а после и другия. Когато лумналата за миг светлина и разнеслият се пукот отшумяха, той скочи на крака и застина, неподвижен като скала.

Нито той, нито Зи помръдяха. Използвайки сетивата си, пресяваха тишината в търсене на признак за нечие присъствие.

Стонът, който се надигна в безмълвието на къщата, долетя нейде отзад и Зи бързо се запъти натам с пистолет, готов за стрелба. В кухнята откри отворена врата, отвеждаща към мазето, и той се дематериализира вляво от нея. Бързо завъртане на главата и той надникна надолу по стълбите. В дъното, закачена на червено-черна жица, висеше електрическа крушка, ала на светлината ѝ се виждаха единствено мръсните дъски на пода.

С помощта на волята си Зи угаси крушката и докато Рейдж го покриваше с пистолета си от върха на стълбите, той избегна разнебитените стъпала, като се дематериализира в мрака.

Щом се озова в мазето, усети пресен мирис на кръв, а нейде от лявата си страна долови потракване на зъби.

Запали осветлението с помощта на волята си и... дъхът му секна.

Върху една маса, завързан за ръцете и краката, лежеше мъжки цивилен вампир. Беше гол и покрит със синини и вместо да погледне към Зи, стисна очи, сякаш не бе в състояние да понесе гледката на онова, което го очакваше.

За миг Зи остана като вцепенен. Това бе собственият му кошмар в наситено ярки цветове и реалността така се разми, че изведнъж самият той не бе сигурен дали бе жертвата, прикована върху масата, или онзи, който идваше да я спаси.

– Зи? – обади се Рейдж от върха на стълбището. – Има ли нещо там?

Зи бързо дойде на себе си и се прокашля.

– Аз ще се заема.

И той отиде до цивилния вампир.

– *Не се бой* – меко каза на Древния език, докато се приближаваше.

Вампирът отвори очи и рязко повдигна глава. По лицето му се изписа първо недоверие, а после изумление.

– *Не се бой.*

Зи на два пъти провери ъглите на мазето, острият му поглед проникна в мрака, търсейки следи от охранителна система, ала единственото, което видя, бяха бетонни стени и дървен под, както и стари тръби и жици, виещи се по тавана. Никакви фотоклетки, нито лъскави новички генератори.

Бяха сами и никой не ги наблюдаваше, ала един господ знаеше докога ще е така.

– Рейдж, там горе още ли е чисто? – провикна се той.

– Да.

– Един цивилен.

Зи огледа тялото на вампира. Беше бит и макар да не се виждаха отворени рани, не бе сигурно дали ще успее да се дематериализира.

– Обади се на момчетата, в случай че ни потрябва превоз.

– Вече го направих.

Зи пристъпи напред...

Дъските на пода се строшиха, станаха на парчета точно под краката му.

Гравитацията го сграбчи с хищните си лапи и докато пропадаше безпомощно, единственото, за което можеше да мисли, беше Бела. В зависимост от това какво го очакваше на дъното, това може би беше...

Приземи се върху нещо, което се строши при сблъсъка с него; късчета незначително какво нарязана кожата му панталони и ръцете му, преди да се разлетят във въздуха и да се впият в лицето и врата му. Продължаваше да стиска пистолета, защото така беше обучен, но и защото мощният прилив на болка го скова от глава до пети.

На няколко пъти трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди мозъкът му отново да се задейства и да прецени щетите.

Бавно се надигна и около него се разнесе звън на стъкло, по-сипало се по каменен под. В кръга от светлина, идващ от мазето над него, Зи видя, че седи наред искрящо кристално море.

Беше паднал върху полилей с размерите на легло.

А левият му ботуш беше извит назад.

– Проклятие!

Счупеният му крак запулсира от болка и той неволно си помисли, че ако не беше видял проклетата рана, може би все още нямаше да усеща нищо.

Лицето на Рейдж се показва в дупката над главата му.

– Добре ли си?

– Освободи цивилния.

– Ти добре ли си?

– Кракът ми е прецакан.

– Колко прецакан?

– Ами виждам едновременно петата на ботуша си и капачката на коляното си. И освен това има голяма вероятност да повърна – той преглътна мъчително, опитвайки се да убеди тялото си, че не му се повдига. – Освободи цивилния, а после ще измислим как да изляза оттук. А, да, стъпвай само върху местата, където има забити гвоздеи в дъските, подът явно е съвсем разнебитен.

Рейдж кимна и изчезна. Докато тежките стъпки над главата му посипваха Зи с облаци прах, той бръкна в якето си и извади джобно фенерче. То може и да бе не по-голямо от пръста му, но пък хвърляше светлина, мощна като фар на кола.

Докато Зи обхождаше помещението с лъча от фенерчето, болката в крака му като че ли позагълхна.

– Какво, по дяволите...?

Сякаш бе попаднал в египетска гробница. Просторното помещение бе претъркано с бляскави предмети – картини с маслени бои в позлатени рамки и сребърни канделабри, статуи, инкрустирани със скъпоценни камъни и купища сребърни прибори. Насреща му пък бяха струпани кутии, които най-вероятно бяха пълни с бижута, както и петнайсетина метални куфарчета – без съмнение натъркани с пари.

Очевидно беше попаднал в скривалището, където лесърите държаха онова, което бяха заграбили по време на нападенията си това лято. Всичко това някога бе принадлежало на глимерата, Зи дори разпозна лицата на някои от портретите.

Тук бяха събрани немалко ценности. И я виж ти – вдясно от него, близо до пръстения под, започна да примигва червена светлинка. С падането си беше задействал алармената инсталация.

Рейдж отново надникна през дупката.

– Цивилният е свободен, но не е в състояние да се дематериализира. Куин е на по-малко от половин миля оттук. Върху какво, по дяволите, си паднал?

– Полилей. И това е само върхът на айсберга. Слушай, скоро ще си имаме компания. Това място се охранява, а аз задействах алармата.

– Има ли стълба, водеща до теб?

Зи избърса с opakото на окървавената си ръка студената, лепкава пот, избила по челото му от болка, и като обходи помещението с фенерчето си, поклати глава.

– Не виждам, обаче все някак трябва да са вкарали заграбеното тук, а определено не са го направили през тавана.

Рейдж рязко вдигна глава и се намръщи. Когато извади камата си от ножницата, тя сякаш издрънча от нетърпение.

– Това е или Куин или лесър. Отдръпни се от светлината, докато аз се оправя с това.

И той изчезна от дупката, ала този път стъпките му бяха тихи като на котка.

Зи прибра пистолета си в кобура, тъй като нямаше друг избор, и разчисти част от натрошения кристал от пътя си. След това се подпря на ръце и с помощта на здравия си крак запълзя в мрака, насочвайки се към светлинката на алармената система. Настани се плътно до нея, тъй като това бе единственото място,

неотрупано с произведения на изкуството и сребро, и се облегна на стената.

От горния етаж все така не долиташе никакъв звук и Зи разбра, че пристигналите не бяха Куин и момчетата. Но въпреки това не се чуваше и шум от битка.

И тогава положението тотално се сговни.

„Стената“, на която Зи се беше облегнал, се плъзна встрани и той се просна по гръб... право в краката на двама белокози и адски вбесени лесъри.

❖❖ 4 ❖❖

ДА СИ МАЙКА В МНОГО ОТНОШЕНИЯ БЕШЕ ПРЕКРАСНО.

Да държиш детето си на ръце и да го полюшваш, докато заспи, определено беше едно от тях. Както и да сгъваш дрешките му. Да го храниш. Да виждаш щастието и възторга, с които вдига очички към теб, когато се събуди.

Бела се намести в люлеещия се стол, подпъкна одеялото под брадичката на дъщеря си и нежно я помилва по бузката.

Не толкова приятен страничен ефект на майчинството беше несъмненото засилване на женската ѝ интуиция.

Докато си седеше на сигурно място в имението на Братството, Бела просто знаеше, че нещо не е наред. Въпреки че самата тя беше в пълна безопасност и се намираше в детска стая, сякаш извадена от статия, озаглавена „Тук живее съвършеното семейство“, Бела имаше чувството, че в стаята става течение, носещо вонята на умрял скункс. Нала също бе усетила, че нещо не е наред. Неестествено тиха и неспокойна, тя бе вперила жълтите си очички нейде пред себе си, сякаш очакваше всеки миг да се разнесе оглушителен шум.

Разбира се, интуицията (независимо дали се дължи на майчинство или не) има недостатъка да е разказ без думи и без хронология. Въпреки че те подготвя за лошите новини, тревогата идва без съществителни и глаголи, както и без дата и час. Затова, докато човек си седи, с неопределения ужас, залепнал за тила му като студен, мокър парцал, не му остава друго, освен да се мъчи да намери рационално обяснение. Може би е просто лошо храносмилане. Или нещо във въздуха.